

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

*Rikkuse
lummus*

Sherryl Woods
Isn't It Rich?
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2004 by Sherryl Woods
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03325117
ISBN 978-9949-82-064-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Hea sõber!

Nagu paljud teist teavad, olen alati armastanud perekondadest kirjutada. Käesolevas romaanisarjas on kolm seksikat ja väga erinevat vanda kasvanud hullumeelse tädi Destiny käe all, sest nende oma vanemad on traagiliselt hukkunud. Kui olete piisavalt vana, siis meenutage kas või tädi Mame'i temanimelisest toredast filmist. Või oma nina kõikjale toppivat Mick O'Brienit, kui olete mu Chesapeake Shoresi sarja austaja.

Loodetavasti mahub teie südamesse ka see perekond nagu paljud teisedki minu kirjeldatud pered.

Parimate soovidega

Sherryl Woods

TEGELASTE NIMEKIRI

Richard Carlton – töönarkomaan ja sündinud juht, kes nõuab ja naudib etteaimatavat hästikorraldatud elu. Kolmest orvuks jäänud vennast vanima ja Carlton Industriese juhina võtab ta vastutust ettevõtte ja perekonna ees väga tõsiselt. Võib-olla liigagi tõsiselt.

Melanie Hart – ta on jõudnud karmis turundusmaailmas palju saavutada, sest oskab oivaliselt suurt plaani näha ja edustrateegiat kavandada. Ent paraku ei ole ta kuigi osav üksikasjades ega ka armuasjades. Ta on just sedasorti naine, kes ajaks Richardi-suguse mehe hulluks, ja sellepärast ongi ta valitud mehe ellu armastust tooma.

Destiny Carlton – Richardi tädi, kes ohverdas aastate eest oma pöörase elustiili Lõuna-Prantsusmaal, et tulla koju ja hoolitseda orvuks jäänud vennapoegade eest. Ehkki esialgu tundus väljavaade hirmutav, on tal õnnestunud noormehed eriliste viiperusteta suureks kasvatada. Kuid enne, kui mehed pole õnnelikult abieluranda sõudnud, ei pea tädi oma ülesannet lõpetatuks ja tema esimene kosjasobitusprojekt on Richard altari ette toimetada.

**Üks sihikindel mees, üks ebaharilik naine
ja Destiny puudutus... See on täiuslik
armastuse retsept!**

I

RICHARD CARLTON TEGI mobiiltelefoniga kolm ärikõnet, kortsutas kärsitult kulmu, heitis pilgu lemmikrestorani Old Town Alexandria antiiksele seinakellale, helistas veel paarile inimesele ja vahtis altkulmu oma Rolex'i käekella.

Viie minuti pärast on ta siit läinud. Ta oli tulnud üksnes tädi Destinyle teenet osutama. Ta oli lubanud anda ühele väidetavalt andekale noorele turundusgeeniusele võimaluse kandideerida perefirma suhtekorralduskampaania lepinguliseks nõustajaks, ehkki neil puudus koostöökogemus hiiglasliku ülemaailmse konglomeraadiga.

Peale selle otsis ta nõustajat, kes aitaks tal esimest poliitilist kampaaniat käivitada. Ta oli kavatsenud palgata kellegi kogenenuma kui naise, keda Destiny talle soovitas, kuid tädi suutis olla väga veenev, kui oli midagi pähe võtnud.

„Saa temaga lihtsalt kokku. Sööge mõnusasti lõunat. Anna talle võimalus sulle oma talent maha müüa. Lõppude lõpuks,“ oli tädi Destiny lisanud, silmis kahtlane helk, „ei ole maailmas kedagi peale sinu, kellele oleks end raskem pähe määrada, või on?“

Richard oli pielnud tädi virila pilguga. „Ära meelita.“

Tädi oli tema pöske patsutanud, justkui olnuks Richard jälle kaheteistkümnendaastane jõnglane, kelle puudustele tuleb hellalt tähelepanu juhtida. „Tegelikult mitte, kullake.“

Destiny Carlton oli Richardi eksistentsi kirstunael. Mees kahtles, kas terves universumis leidub veel mõnda sellist tädi. Destiny oli tuisanud napilt kaheteistkümnendaastase Richardi ellu päev pärast seda, kui poisi vanemate väikelennuk oli udustes Blue Ridge'i mägedes millegagi kokku põrganud ja alla kukkunud.

Richardi isa vanem õde Destiny oli nautinud rändurielu, mehkeldanud printsidega Euroopa pealinnades, harrastanud hasartmänge Monacos, suusatanud Šveitsi Alpide kuurortides ja viimaks kolinud Provence'i maamajja, kus oli hakanud tõsisemalt maalimisega tegelema ning mõne aja pärast müünud oma taiesed Pariisis La Rive Gauche'is asuvale väikesele galeriile. Ta oli eksootiline, iseäralik ja lõbusam kui keegi muu, kellega Richard ja tema nooremad vennad olid eales kohtunud. Ta oli just see, keda kolm hirmunud väikest poissi vajasid.

Mõni isekas naine oleks nad kokku pakkinud, Pariisi viinud ja seal oma eluga edasi läinud, kuid mitte Destiny. Tädi oli ootamatult sülle langenud emadusse süvenenud samasuguse kirgliku agaruse ja stiilsusega nagu kogu oma ellu. Ta oli tekitanud poiste varasemas hästi korraldatud elus suure seiklusrikka

kaose, kuid neil ei turgatanud hetkekski pähe, et tädi neid ei armasta. Vastutasuks jumaldasid poisid teda isegi siis, kui tädi neid täiesti hulluks ajas, eriti just viimasel ajal, kui ta oli endale pähe võtnud, et kõigil kolmel on aeg pere luua. Tädi meelehärmiks olid Richard, Mack ja Ben tema plaanile uskumatult suurt vastupanu osutanud.

Aastate jooksul, hoolimata Destiny tugevast mõjust, oli Richard jonnakalt klammerdunud isa tõsisemate õpetussõnade külge. Raba tööd ja saavuta edu. Anna ühiskonnale midagi tagasi. Ole keegi. Neid sõnu oli talle peaaegu titeeast saadik pähe taotud. Juba kaheteistkümnendaastaselt oli Richard tundnud suurt vastutuskoormat põlvkondade vanuse Carlton Industriese ees, mis tema õlule oli langenud. Ehkki vahetult pärast isa surma oli üks kõrvaline isik ajutiselt ohjad haaranud, polnud kahtlustki, et mingi aja pärast hakkab Richard ettevõtet juhtima. Ka tema vendadele oleks firmas koht leidunud, kui nood oleksid selle vastu huvi ilmutanud. Paraku ei teinud vennad seda siis ega ka nüüd.

Juba tookord, kui vennad olid läinud pärast kooli koju mängima, oli Richard perekonna kohustust südamesse võtnud. Ta oli läinud igal tööpäeval ajaloolisesse telliskivihoonesse, kus asus firma kontor.

Destiny oli andnud endast parima, et äratada temas huvi mitmesuguste romaanide lugemise vastu – alates klassikast ning lõpetades ulme- ja fantaasia- kirjandusega –, kuid Richard eelistas uurida ettevõtte raamatupidamist, tutvuda korralikult ritta laotud

numbritega, mis jutustasid aastakümnete pikkuse loo kasumist ja kahjumist. Selle kõige kord ja loogika rahustas teda viisil, mida ta ei osanud tädile ega kellelegi teisele seletada. Veel praegugi mõistis ta äri paremini kui inimesi.

Kui kahekümne kolme aastane Richard omandas mainekas Whartoni ärikoolis ärijuhtimiskraadi, sai temast firma president, mille peale ei kergitanud kulmu ükski firma töötaja ega tegevdirektor üle kogu maailma, kellega Carlton Industries äriasju ajas. Enamik neist oletas, et ta oli juba isa surmast saadik kulisside taga firmat juhtinud. Juba lapsena oli ta ilmutanud hämmastavat enesekindlust iseseisvate otsuste langetamisel.

Praegu, mil ta oli kolmekümne kahe aastane, oli firma olukorras, mida isa olekski temalt oodanud. Ta oli seda tasapisi laiendanud, siin-seal strateegilisi liitumisi ja ka vaenulikumaid ülevõtmisi korraldanud. Ta oli endiselt noor, edukas ja üks linna ihaldusväärsemaid poissmehi. Paraku kippusid tema suhted katkema kohe, kui naised taipasid, et jäävad perefirma pakilisemate – ja sageli ka märksa huvitavamate – vajaduste kõrval tagaplaanile. Viimane naine, kellega ta oli kohtamas käinud, teatas talle, et ta on külm ja ükskõikne litapoeg. Richard polnud vastu vaielnud. Tõtt-öelda oli ta kindel, et naisel oli õigus. Äri ei vedanud Richardit iialgi alt. Seda tegid inimesed. Ta jäi truuks sellele, mida võis usaldada.

Kuna ta oli armuasjus täielik kääpard, siis oli ta viimastel kuudel millelegi muule keskendunud. Ta

oli kaalunud kandideerimist omavalitsusse, alustuseks näiteks Alexandria linnavolikogusse. Tema isa oli eeldanud, et kõik pojad ronivad võimupositsioonile – mitte üksnes ärimaailmas, vaid terves kogukonnas ja riigis. Seetõttu vajas Richard uut turundusnõustajat, kes aitaks tal enne kandideerimist head mainet kujundada ja meediasse pääseda.

Tema ajakavas – hea küll, isa koostatud ajakavas – oli selle jaoks täpselt sobiv aeg. Isa oli pidanud vajalikuks koostada nii lühiajalise kui ka pikaajalise strateegilise plaani. Richardi koostatud plaan ulatus veel kaks korda kaugemasse tulevikku kui isa oma. Talle meeldis teada, kus ta peaks asuma – ja *asubki* – kümne, kahekümne, isegi kolmekümne aasta pärast.

Inimese kohta, kelle plaan oli nii täpne ja üksik-asjalik, tundus kaksikümmend minutit hiljaks jäänud naisterahva ootamine väärtuslike minutite raiskamisena ja ajas teda hulluks. Ajapuuduses ja katkenud kannatusega Richard nipsutas sõrmi. Kelner ilmus viivitamatult.

„Jah, härra Carlton?“

„Kas lisaksite selle kohvi, palun, minu arvele, Donald? Mu külaline ei ole veel saabunud ja ma pean naasma kontoris, kus mind ootab järgmine kohtumine.“

„Kohv on tasuta, härra. Kas soovite, et peakokk pakib salati karp?“

„Ei, tänan.“

„Kas toon teie mantli?“

„Mul polnudki seda.“

„Sel juhul lubage mul vähemalt takso tellida. Väljas hakkas kõvasti lund sadama. Kõnniteed ja tänavad on salakavalad. Võib-olla sellepärast teie külaline hilinebki.“

Richardit ei huvitanud tulemata jätnule vabanduste leiutamine, vaid üksnes tööle naasmine. „Kui ilm on tõepoolest nii halb, siis jõuan jalgsi kiiremini, kui teie saaksite takso tellitud. Täna sellegipoolest, Donald. Ja kui preili Hart peaks välja ilmuma, siis palun öelge talle edasi...“ Richard vakatas. Ta taipas, et on parem jätta teade edasi andmata. Vastasel juhul jõudnuks see ringiga tagasi koos tädiga, kes oli üks tema lemmikklientidest. Ehkki Richard oli enda arvates Destiny noorele sõbrale teene osutamisega ühel pool, ei pruukinud tädi temaga samal arvamisel olla. „Öelge lihtsalt, et pidin ära minema.“

„Jah, härra.“

Richard avas restorani ukse, astus libedale kõnniteele ja pörkas kellegagi kokku. Kui ta ei oleks uksest kõvasti kinni hoidnud, siis prantsatanuks ta siruli maha. Ent nüüd jõllitas naine, kes oli talle peaga kõhtu jooksnud ning jalgealuse kaotanud, teda hiigelsuurte hirmunud pruunide silmadega, mida raamisid pikad tumedad ripsmed.

Richard püüdis kukkuja kinni jäisest maapinnast kümme-kümne sentimeetri kõrgusel. Ehkki naine oli paksult riides, tundus ta habras. Richardit tabas õhkõrn kaitseinstinkt. Midagi sarnast oli ta varem kogenud ainult seoses nooremate vendade ja tädiga.